

říjen 2017

SETKÁNÍ

římskokatolická farnost při kostele sv. Janů v Brně-Bystrci • občasník

Tu mu přinášeli děti, aby se jich dotkl, ale učedníci jim to zakazovali. Když to Ježíš uviděl, rozhněval se a řekl jim: „Nechte děti přicházet ke mně, nebraňte jim, neboť takovým patří království Boží. Amen, pravím vám, kdo nepřijme Boží království jako dítě, jistě do něho nevejde.“

Objímal je, vkládal na ně ruce a žehnal jim.

(Mk 10, 13-16)

Milí farníci,

už jste někdy v kostele zahlédli nějakého hokejistu? Já docela nedávno. A bylo jich dokonce víc.

Pokud se domníváte, že jsem byl na mši obětované za sportovce, mýlíte se. Jen kousek přede mnou, a nebylo to v našem kostele, seděla mladá maminka. Soustředila se na právě probíhající kázání a kolem ní kroužil asi pětiletý chlapec. Po chvíli si na lavičku vytáhl karty, prohlížel si je a skládal z nich takzvaný domeček. Bohužel to nebylo žádné netradiční zpracování nedělního misálku. Šlo o kartičky hokejistů hrajících kanadskoamerickou ligu.

Že si je hoch vzal s sebou do kostela, maminka nejspíš věděla. Sem tam se na něho totiž podívala a tvářila se jako by nic...

V současnosti je na trhu celá řada užitečných pomůcek, které dětem - přiměřeně k jejich věku - přiblíží, co se v kostele odehrává. Stačí se jen rozhlédnout v kterékoli prodejně s náboženskou literaturou.

Pokud se tam chystáte, mějte při výběru šťastnou ruku!

To Vám za redakční tým Setkání
přeje P. Šoba

Téma čísla: Nechte maličké přijít ke mně

Dlouhé dny a hodiny si tým tvořící farní občasník občas láme hlavu a téměř ani oči nezamhouří ☺, aby vymyslel, co zajímavého přinést a jak zvolené téma postihnout.

I zrodil se nápad, že by v tomto čísle mohla být nějaká zmínka o srpnovém celostátním setkání mládeže v Olomouci. A představte si, co se nestalo! Jeden takový článek nám brzy padl do oka. Je inspirativní a mnozí v něm nepochybně najdou povzbuzení.

A velké díky patří vám všem, kteří jste se na podobě tohoto čísla jakkoli podíleli.

redakční tým Setkání

Inspirace

Bohudíky!

Není to tak dávno, kdy mše svatá s mými dětmi pro mě byla silně stresovou záležitostí. Vojta pořád chodil po kostele, Alžbětka pořád brebentila...

Občas jsem měla chuť to prostě zabalit a počkat až děti dostanou víc rozumu. Asi dvakrát jsem se vracela z kostela s tím, že já už tam s nimi nejdu, že je neumím uklidnit, že jsem celou mši jen rozčilená a je mi od stresu zle.

Proč jsem to neudělala? Protože je v Bibli napsáno „Nechte maličké přijít ke mně“. Protože mi maminka (coby pětileté dívce) četla životopis sv. Terezie z Lisieux, která jako malá nemohla chodit do kostela, protože podle dospělých by tam děti mohly rušit. A mě se to tehdy dotklo, protože jsem do kostela jako malá chodit chtěla a představa, že by mi to někdo vzal, mě děsila. Měla jsem svou vlastní krásnou zkušenost, jaký vztah s Ježíšem může malé dítě mít.

A tak jsem vydržela. A přes Velikonoce se u nás stal zázrak. Vojtu začalo velmi zajímat všechno, co se týká Pána Ježíše. Před spaním si vybírá na čtení dětskou Bibli, v kostele skoro vůbec nezlobí, sám od sebe se modlí a každou chvíli něco křesťanského zpívá. Jeho modlitby jsou opravdu moc krásné, originální a dětsky upřímné. Třeba, když děti nedávno přespávaly u mé sestry, tak se modlily, ať se jim nestýská po rodičích. Pak krásně usnuly a nestýskalo se jim.

V létě jsem ho vzala na Celostátní setkání mládeže - den s rodinami. Byl tam neuvěřitelně hodný. A hodně se mu tam líbilo. Bylo super, že jsme ten den potkali spoustu známých. Doma pak se mnou nadšeně koukal na záznamy ze setkání na tv Noe. Občas si teď doma hraje na to, že jede "na setkání". Pouští si písničky ze setkání na youtube a zpívá. A včera jsem ho zahlédla, jak přitom mává rukama nad hlavou, protože to tak viděl u lidí na videu. Taky si doma postavil podium a mikrofon z dupla. A rozdává nám doma obrázky Panny Marie.

Je to krásné a já jsem Bohu velmi vděčná, že mi dal sílu vydržet. Bohudíky!

převzato z www.signaly.cz; (redakčně kráceno)

Prožili jsme společně

Přinášíme dvojí ohlédnutí za sobotou 23. 9. a farní poutí na Vranov:

Cestou necestou

Letos již počtvrté jsme se my, farníci z Bystrce, vydali na pouť na Vranov. Počasí vybízelo spíš k četbě knížky v teple domova, silný déšť odrazil od pobytu venku. Nejistota, kolik, že se nás ve stanovený čas sejde u kříže v Útěchově, se zvýšila.

Jaké však bylo překvapení, když se z autobusu vyhrnuli mladší i starší bystrčtí poutníci v počtu zcela nečekaném.

Celou skupinu k naší radosti doplnil i pan farář o. Svoboda, který nám požehnal a všichni jsme se vydali na cestu. Reflexní vesty zůstaly v batohu poté, co bylo zamítnuto šlapání po silnici. Šli jsme tak skoro cestou, necestou, protože místy to už v lese ani cestou nazvat nešlo. Přesto jsme se jako správní poutníci pomodlili radostný růženec a přitom si stačili všimnout i celé skupiny bedlí, právě vyrostlých přímo vedle cesty. Stále silně pršelo, ale ani to neodradilo mladou maminku-farnici, aby cestu zvládla i s malým synkem na zádech.

Na nádvoří u kostela jsme se setkali s dalšími, co doputovali pěšky až z Bystrce nebo přijeli auty.

V kostele jsme tak zaplnili lavice podobně, jako při nedělní mši svaté v Bystrci.

Přede mší svatou jsme si ještě připomněli sté výročí fatimských zjevení Panny Marie. Pak jsme s naším panem farářem za přispění farní scholy slavili mši svatou a vyprošovali si Boží požehnání a ochranu Panny Marie nejen pro nás přítomné. Snad to cítili i ostatní podobně při vycházení z vranovské mariánské svatyně. Nepohodlí bylo zapomenuto, odcházeli jsme naplnění vnitřní radostí a Boží blízkostí pro vše příští.

Poděkování patří i těm, kteří se postarali o možnost doplnit energii připraveným občerstvením.

Dá-li Pán, chceme se i příští rok vydat k Panně Marii na Vranov už nyní zveme i ty, kteří se dosud neodhodlali.

-EM-

Pršelo nám požehnání

Když se u nás v listopadu 1989 konečně změnila politická situace, přineslo nám to mimo jiné skutečnou náboženskou svobodu. Ta se projevila například tím, že byly opět umožněny veřejné poutě celých farností na poutní místa.

Častokrát jsem si četl kostelní vývěsky ve Křtinách, ve Sloupu nebo na Vranově a v duchu jsem obdivoval ty farnosti, které dokázaly zorganizovat svoji farní pouť, některé opakovaně s víceletou tradicí.

Jsem proto nesmírně rád, že patřím do naší farnosti, která letos již počtvrté putovala na Vranov. Mám zvláštní radost z toho, že většina účastníků na Vranov přichází pěšky, někteří dokonce až z Bystrce.

Doporučuje se jít na pouť s určitým konkrétním úmyslem a během pouti na něj intenzivně myslet a modlit se za něj. Víím, že mnoho poutníků přichází na Vranov se svými děkovnými, kajícími nebo prosebnými úmysly. Mnohokrát jsem se na pouti přesvědčil, že často poutník dokáže za svůj poutní úmysl přinést a obětovat i určité nesnáze a nepohodlí. Letos to byl určitě déšť, který by mnohému běžnému turistovi dokázal notně pokazit náladu. Já si naopak myslím, že nám přšlo Boží požehnání. A určitě i celé naší farnosti, protože se nás v kostele na mši sešlo minimálně tolik, jako vloni a předloni. Společně jsme si vyprošovali požehnání pro naši farnost i v mešních přímluvách a jistě i v osobních modlitbách.

Písmo svaté potvrzuje, že „... kde jsou dva nebo tři shromážděni ve jménu mém, tam jsem já uprostřed nich.“ (Mt 18, 20) a na jiném místě „... začkoli budete prosit ve jménu mém, učiním to, aby byl Otec oslaven v Synu.“ (J 14, 13). Máme tedy opravdu silný důvod děkovat našemu Pánu za letošní pouť na Vranov a vyprošovat si, abychom v této krásné poutní tradici dokázali pokračovat i v příštích letech. **F.Z.**

Zikomo kwambiri

Pohled odjinud může být obohacující. Už proto, že mnohé z toho, co nás obklopuje, často považujeme za nedostatečné a nejsme s tím spokojeni.

Malou připomínkou nedávné Misijní neděle budiž slova jednoho zambijského seminaristy Bensona B. Phiriho. Spolu s pěti dalšími bohoslovci přijel v roce 2014 na pozvání P. Jiřího Šlégra (tehdejšího ředitele papežských misijních děl) na návštěvu do naší vlasti. Svě postřehy pro web missio.cz shrnul následovně:

„Návštěva v České republice mi otevřela oči v duchovním úřadě, na který se připravuji. Co se mi líbilo nejvíce, byla pohostinnost lidí, které jsme potkali na všech místech, které jsme navštívili. České jídlo bylo příjemné a postele, do kterých jsme mohli složit hlavy, byly stejně tak pohodlné. Jedna věc, které jsem si také všiml, bylo to, že děti jsou vedeny ke katolické víře od raného věku. To je jistě ohromné, protože naplňují Kristova slova „Nechte maličké přijít ke mně.“ Dle mého je to dobré, abychom udrželi naši církve živou.“

Díky za to, co děláte pro církve v Zambii, zvláště za podporu, kterou nám dáváte skrze Papežskou misijní díla. Zikomo kwambiri (v překladu – velmi Vám děkujeme).“

-pš-

CO NOVÉHO

V MISIJNÍM KLUBKU?

Pozorným farníkům jistě neuniklo, že v ohláškách nějaký čas nebyla zmínka o příští schůzce bystrckého misijní klubka č. 166. To se bohužel „rozmotalo“ a nevyvíjí další činnost. Chybí mu totiž aspoň jeden dospělák, který by ho vedl (nejlépe dva). Pokud byste našli čas a chuť se této bohubilé aktivity ujmout, ozvěte se prosím na faře.

Společná oslava mše svaté

Pro mnoho dětí je nedělní bohoslužba jen otázkou disciplíny. Vydrží do propuštění a pak pospíchají ven. Předškolák kolísá mezi dvěma póly – chtěl by zůstat doma a hrát si, protože se v kostele nudí, současně by chtěl jít spolu s rodiči, protože se cítí v jejich společnosti dobře, jako „velcí“, a je bráno vážně.

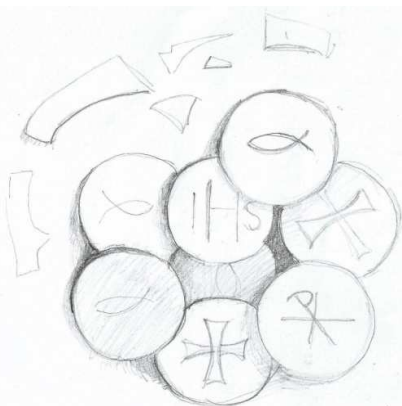
Je lepší dát dětem předpoklady k pochopení celého obřadu. Při bohoslužbě nacházejí me prvky, které jsou známé z denního života. K základním postojům spoluslavení patří např. poslouchání, dívání se, prosba a dík, přijímání a darování. Jsou-li tyto postoje v rodině praktikovány, pak nebude obtížné nalézt je i při slavení mše svaté. Dítě, které se doma naučilo naslouchat, naučí se tomu snadněji i v kostele. Mnohé je tu pro ně sice nepochopitelné, ale rodiče (sedí-li vedle) mu mohou/mají vysvětlit to nebo ono slovo, aniž by tím druhí byli rušeni.

Žijeme dnes v záplavě obrazů – třeba jenom televize, která dodává stále nové dojmy, které vyvolávají u konzumentů určitou slepotu, člověk není schopen všechno vidět a chrání se před tím, že „vypíná“ své vnímání. Rodiče však musí svým dětem pomoci vidět svět tím, že poukážou také na věci menší a nenápadné. Když se to dělá vědomě, je také menší nebezpečí, že se děti budou při mši svaté nudit.

Bůh nám dává z lásky svého Syna, tento Syn se daruje za nás. Oběť mše svaté je chválou a díkůvzdáním shromážděné obce. A děti patří k tomu. Rodiče by si je však měli občas trochu „ohlídat“.

-jm-

(čerpáno z knihy *Křesťanská výchova v rodině*, vydala Matice cyrilometodějská s.r.o.; Olomouc v roce 2000)

PŘIPOMEŇME SI PRVNÍ SVATÉ PŘIJÍMÁNÍ

Někomu zůstanou vzpomínky v paměti celé roky, jinému se už třeba nevybaví ani to, kdo s ním ke stolu Páně poprvé přistoupil. **Máte ještě svoji fotografii z prvního svatého přijímání? A víte kde?** Budeme rádi když nám fotografii zapůjčíte (nejlépe skupinovou i s knězem). Rádi bychom totiž s vaší pomocí v souvislosti s tématem Nechte maličké přijít ke mně, uspořádali z těchto fotek v Arše v blízké době malou výstavku. *Budeme rádi i za fotky od Vás, kdo jste k prvnímu svatému přijímání přistoupili v jiné farnosti. V obálce označené Vaším jménem, rokem i místem konání a pokud možno i jménem kněze/katechety je prosím do 20. listopadu odevzdávejte na faře nebo tamtéž zasílejte elektronicky. Nezapomeňte připsat telefonický či e-mailový kontakt na Vás. Fotografie Vám samozřejmě v pořádku vrátíme.* redakční tým Setkání

Vzpomínky, které (ne)odvál čas

Bylo krásné zářijové odpoledne a tak jsme se sešli s panem Klečkou a manželzy Ulmovými na sluníčku na lavičce a oni začali se vzpomínat na dětská léta.

Pan Klečka: V Uhřicích v obecné škole učil žarošický pan farář. Byli jsme ještě malí, ale už jsme také něco znali. Ve třídě visel na zdi kříž a my měli dvě hodiny týdně náboženství. Pan farář nám vždy donesl do hodiny odřezky z výroby hostií. Tenkrát si je vykrajoval sám pan farář na faře. Pamatuji si, jak je před každého položil na papír na lavici. My jsme se těšili a ani jsme nedutali. Pak jsem přistoupil postupně k 1. svatému přijímání a bířmování. Kmotrem mi byl mamčin bratr, můj strýc, od kterého jsem dostal na památku hodinky.

Později jsem hrával s kapelou a pan farář chodil mezi své ovečky. Přišel se podívat třeba i na zábavu a říkal: „Tak jsem se přišel podívat, jak hrajete. On ty světské moc nemusel, tak jsme mu zahráli „Malý hošík černovlasý“.

Pan Ulma zase vzpomíná na místo nedaleko hájovny u Soběšic, kde tekli potůček a u něho si jako malý hrával. Jednou, když pozoroval, jak voda rychle běží, pocítil nesmírné štěstí, že ten potůček tu je jen pro něho. Říkal si: „Tohle stvořil Bůh kvůli mně i čtyři roční období a vůbec všechno... Byl to jen okamžik, ale pamatuje si ho dodnes. Pak už byl větší a ministroval v kostele při mši svaté. Chtěl také zvonit na zvonici, ale nechťeli

mu to dovolit, že byl ještě malý, ale on se zlobil, protože opravdu věřil, že to zvládne stejně, jako kostelník, ten přece tahal za provaz jednou rukou a to s takovou lehkostí. Tak tedy popadl malý klučina za provaz bim-bam, ale co to, lidé se začali sbíhat, protože začal zvonit na poplach. Když to chtěl napravit, spadl, jak přezrálá hruška, když ho zvon vytáhl nahoru. Někdo pak odzvonil poledne za něj. A malému odvážlivci pak doporučili, aby kostelníkovi nechodil čtrnáct dní na oči.

Manželka pana Ulmy si vzpomněla zase na kousek básničky - vlastní modlitbičky, kterou se modlila jako dítě školou povinné. Zněla asi takto: Andělíčku, můj strážníčku, rozbourej mi mou školíčku.

Jak se však říká: odříkaného chleba největší krajíc. Paní Ulmová nakonec učila celých 45 let.

-km-

Neboť jim patří království Boží

*Je mnoho pravd, které už neznám
jak paměť slábne a ubývá síl,
na Bibli prach a jen malý seznam
vzácných slov, jen ten mi dosud zbyl*

*" nevidět v oku bratra třísku
přednímu se místu vyhýbat
potřebného neobcházet miskou
kde úložiště najít pro poklad
nebýt trním zrna rozsévače
i druhou umět nastavití tvář
vzdálen být bran skřípotu a pláče
hříchů mých jak radí archivář "*

*Kříž růžence a Boží srdce, v rámu
dítěte tvář, tu přikryla již země...
tak připišu dnes větu do seznamu:
"maličkých nechte přicházeti ke mně"*

(J.C.)

Tříkrálová sbírka

Vážení a milí farníci, naše farnost se každoročně účastní celostátní Tříkrálové sbírky. Hlavním posláním této akce je upozornit na potřebné lidi kolem nás a pomoci jim. Z této pomoci pak můžeme mít radost i my sami. Tříkrálové koledování má také důležitý pastorační rozměr, můžeme se s druhými lidmi podělit o radostné poselství křesťanských Vánoc. Výtěžek ze sbírky je určen pro Charitu ČR – především na projekty pro potřebné v našem regionu. Do tříkrálového koledování se v naší farnosti mohou zapojit jak celé rodiny, tak i jednotlivci. Koledovat je možné v době od 1. do 15. ledna ve vestibulech supermarketů. Děti koledování baví a těší je, že i oni mohou být prospěšné druhým.

Prosíme, pokud by se Vaše děti chtěly zapojit, ozvěte se nám nejlépe do Vánoc (ale klidně již nyní) na e-mail farabystrc@volny.cz. Největší radost budeme mít z toho, když se přidáte jako rodina a posílíte tak řady ochotných dobrovolníků z naší farnosti. V případě Vašeho zájmu Vás budeme kontaktovat a domluvíme se na podrobnostech. Více informací o Tříkrálové sbírce najdete na stránkách www.trikralovasbirka.cz.

za farní charitu v Bystrci **Ludmila Bartoňková a Eva Mikulová**

Co se dělo (nejen) v naší farnosti

– V neděli 25. června celá farnost popřála našemu emeritnímu faráři Mons. Vnišlavu Fruvirtovi k 70 letům kněžství. Samotné výročí připadlo na 5. července.

– Ve středu 5. července vyšli farníci na pouť z Bystrce do Kníniček. V den slavnosti slovanských věrosvětců se u místní kaple slavila poutní mše svatá.

– Od 21. do 26. srpna se uskutečnila XVII. pěší pouť na Velehrad. K tzv. vranovsko-znojenskému proudu se i letos v Blučině připojili bystrčtí farníci.

– V sobotu 7. října proběhl 17. ročník farního turnaje v tenisu – Memoriál Ing. Pavla Lampartera. Vítězem dvouhry se stala L. Dobešová, ve čtyřhře nenašla přemožitele dvojice J. Čermák/J. Švéda.

– V úterý 10. října vyrazili členové Klubu seniorů od svatých Janů na vycházku

z Jinačovic do Rozdrojovic a týden nato z Kníniček do Jinačovic

– V neděli 15. října proběhl při mši svaté v 8:45 obřad zařazení do katechumenátu. Provázíme tyto naše dospělé žadatele o křest - Petra i Marcelu svými modlitbami.

– 22. října byla Misijní neděle a děti z bystrckého misijního klubka se zapojily do akce „Misijní koláč“. Těm, co upekli koláčky, buchtu, perníčky, slané sušenky i všem dárcům, kteří si je za dobrovolný příspěvek zakoupili a přispěli tak na misie, patří upřímné Pán Bůh zaplať.

– **Od ledna 2018 začne další příprava ke svátosti biřmování (pro rok 2019) pro ty, kteří nejpozději o Letnicích 2019 dovrší 15 let. Přihlášky k vyzvednutí si v sakristii.** -pš-

Na slovíčko s katechetkami

PRÁCE S DĚTMI JAKO POSLÁNÍ

Co Vás na práci katechety nejvíc baví?

J. Ševčíková: Práce s malými dětmi mě vždy přitahovala. Již od mládí si uvědomuji jedinečnost každé bytosti a potřebu pomáhat dětem objevovat důležité hodnoty. Jako katecheta se snažím vytvářet dětem

v náboženství takové prostředí, aby se do hodin těšily. Potom je objevování cesty k Pánu Ježíši a přijímání biblických příběhů pro děti jednodušší.

V. Königová: V mládí jsem chtěla být učitelkou, ale kádrově jsem nevyhovovala. Takže služba katechety mi vlastně splnila touhu pracovat s dětmi. Je to práce radostná - přinášející stále něco nového. Člověk nikdy neví, čím ho děti překvapí. Svým způsobem mě práce s nimi

velmi obohacuje. Jako nejtěžší na práci katechety mi připadá poskládat hodinu vždy tak, aby se zapojily všechny děti, aby je to bavilo a cítily se dobře. Vždyť přicházejí z dost rozdílných rodin. Tedy i víra se v nich praktikuje na různých úrovních.

Popište Vaši běžnou hodinu náboženství

JŠ: Po úvodní prezenci a nalepení nálepky do pracovního sešitu začínáme modlitbou. Podle potřeby si připomeneme probírané téma z minula a následuje probírání dalšího učiva. Ráda zařazuji vhodné aktivity a

odpovídám na zvědavé dotazy dětí. Snažím se jim vždy přiblížit probírané příběhy zábavnou a dobře zapamatovatelnou formou. Žádná hodina není stejná.

VK: Začínáme modlitbou a po té krátkým zopakováním látky z minulé hodiny buď

společně nebo formou testíku. Pak navazuje hlavní téma - příběh a práce s ním (dramatizace nebo převyprávění). Po té následuje plnění úkolů na pracovním listě - buď samostatně nebo společně. Zde se už zamýšlíme i nad současností. Např. v čem nám je postava příběhu vzorem, nebo hledáme podobnosti apod. Část některých hodin věnujeme liturgickému roku (adventu, postní době). Hodinu končíme modlitbou - většinou děkovnou.

Příhlášky do náboženství v posledních letech*

rok	dětí
2008	25
2009	19
2010	18
2011	17
2012	17
2013	31
2014	21
2015	25
2016	26
2017	22

* tzn. kolik dětí v daném roce začalo v Bystrci chodit poprvé do náboženství

Máte pro děti nějaký motivační systém a dáváte jim domácí úkoly?

JŠ: Domácí úkoly dětem nedávám, vše probereme v danou hodinu. Pro děti z 1. a 2. třídy je nejdůležitější, aby se v hodinách cítily dobře. Kladu důraz na to, aby se nebály na cokoli zeptat a věděly, že jejich případné dotazy jsou vždy vítané. Snažím se, aby děti správně vnímaly, že tvoříme jedno společenství, kde každý má své místo a že se všichni nacházíme na cestě směřující k jednomu cíli.

VK: Pro jedenáctileté a starší? Na někoho platí, na někoho ne. Téměř všichni jsou ale soutěživí, zvláště, když odměna je sladká. A rádi hrají A-Z kvíz (ten je naučil pan kaplan). Domácí úkoly dávám jen výjimečně. Dost pravidelně jim ale dávám doporučení (něco si přečíst, nad něčím zamyslet nebo si něčeho konkrétního všimnout).

Jak může katechetka získat důvěru dětí, které učí?

JŠ: Získáme ji svojí pravdivostí, zájmem a ochotou udělat více než je běžné.

VK: Myslím, že na to recept není. Já je odevzdávám v modlitbě Pánu Bohu a vždy jim říkám, že jsou jako moji vnuci. Společ-

ně si povídáme o tom, co nám týden přinesl těžkého a pěkného...

Nějaký zajímavý dotaz z náboženství?

VK: U starších dětí bývají dotazy buď provokativní anebo takové, aby druhé rozesmály. Někaký konkrétní zajímavý si opravdu nevybavuji.

JŠ: Dotazů byla řada. Konkrétně si žádný nevybavuji, ale musím říci, že jsem byla mnohdy překvapena, jak hluboce děti přemýšlí. A z toho mám radost.

Děkuji vám za odpovědi. Ať vám Pán odplatí tuto obětavou službu v bystrcké farnosti. -em-

Vstupy do škol

Kromě vyučování náboženství nabízíme na základních a mateřských školách také křesťanské výukové programy, které jsou součástí projektu Biskupství brněnského s názvem „Vstupy do škol“. Pokud mají učitelé zájem, abychom navštívily jejich třídu, mohou si vybrat z těchto témat: Dušičky a Halloween v tradici a kultuře, Poselství křesťanských Vánoc, Poselství křesťanských Velikonoc, Cyril a Metoděj – historie a současnost, Bible – víc než kniha, Kostel u nás. Největšímu zájmu ze strany škol se dlouhodobě těší programy z cyklu Poselství křesťanských Vánoc a Velikonoc. Během posledních šesti let jsme na základních a mateřských školách v Bystrci realizovaly přes 90 jednotlivých vstupů. Tímto způsobem jsme mohly více než tisícovce dětí přiblížit poselství křesťanských svátků, seznámit je s významnými postavami křesťanství a také s křesťanskými symboly a hodnotami, které patří k základům naší evropské kultury.

Žeň je sice hojná, ale dělníků stále málo. Pokud tedy máte pedagogické či katechetické vzdělání a rádi byste se i vy zapojili do tohoto krásného a užitečného projektu, rády vás mezi sebou uvítáme. Podmínkou je absolvování některého z lektorských seminářů, které pravidelně pořádá Katechetické centrum Biskupství brněnského.

za katechetky z Bystrce **Eva Máchová**

Příběh

AUDIENCE

Do schránky přišlo pozvání na osobní audienci. U samotného papeže. Jindřich byl zaskočen. Ani nechtěl věřit, že taková úžasná možnost se naskytne právě jemu. Když si ověřil, že pozvání je skutečně pravé, upřímně zajásal. Zbývaly ještě dva týdny, ale už se tak těšil! Hned šel ke skříni a vybral z ní nejlepší nedělní šaty. Jak asi takové setkání s papežem mezi čtyřma očima bude probíhat? Dostane možnost hlavně církve říct, co on, úplně obyčejný člověk z města, má na srdci?

Nastal den D. Do budovy, kde byla audience naplánována, Jindřich dorazil v předstihu. Nechtěl promeškat byť i jedinou minutu. Vystoupal do patra a před sebou uviděl krásně zdobené dveře. Byly otevřené dokořán. Nebylo pochyb, že právě za nimi se audience uskuteční. Nikdo a nic mu nebránilo, aby vstoupil. Zaváhal. Vtom si všiml, že na stolku před ním leží čerstvé vydání novin. Na titulní straně byl obsáhlý článek s lákavým titulkem. Jindřich mrkl na hodinky. Do plánovaného začátku audience zbývalo asi dvacet minut. Začetl se do novin. Z pohroužení ho vytrhlo až klapání pánské obuvi. Zvedl oči. Ceremoniář přišel po hodině zavřít dveře. A sundal z nich cedulku s nápisem: „Bratře, hned jak přijdeš, můžeš vstoupit. Čekám na tebe.“ Místo ní pověsil jinou: „Audience skončila.“

Je to jen příběh o Jindřichovi a jeho promarněné příležitosti k setkání? Možná i my někdy přijdeme do kostela dřív a přede mší se vrhneme se na „čtivo“ ze stolku. ON tam už je a čeká, že s ním navážeme hovor... -pš-

Děti, pište!

Na začátku nového školního roku jsme zveřejnili výzvu, aby se děti chopily pera. Doufejme, že počet příspěvků, který do redakční pošty do uzávěrky nakonec dorazil není shodný s počtem literárně nadaných a školou povinných dětí z bystrcké farnosti. Přišel totiž jediný článek, jehož autorka si zaslouží o to větší poděkování:

Dříve jsem chodila do náboženství tady ve farnosti a líbilo se mi to. Každý rok byl něčím zajímavý. V první a druhé třídě nás učily dvě paní katechetky, ale už si to moc nepamatuji. Na konci každé hodiny jsme dostávali nálepku k danému tématu. Jednou málem začalo ve třídě hořet, když jsem papír z té nálepky nedopatřením zapálila o svíčku. Potom přišla na řadu příprava na první svaté přijímání s o. Pavlem Fatěnou. Když nás pak na faře učila paní Máchová, tak to bylo taky fajn. Třeba když jsme se učili o chlebu, tedy o jeho významu v Bibli a za dob Ježíše, tak přinesla bochník chleba, který jsme si rozdělili, a pak nám k tomu každému nalila kakao. Teď máme náboženství povinně na škole a většinou mě taky baví. Jen je škoda, že je letos až devátou vyučovací hodinu. To pak naše třída už tak trochu spí. V.Z.

Ve čtvrtek 12. října 2017 byla s pomocí Boží dokončena kaple Panny Marie v Domově pro seniory v Bystrci (na snímku). Celé akci předcházely veliké pochybnosti, zda

umístit kapli a v ní křížovou cestu do nevelké suterénní místnosti /bývalé pietní/. Po poradě s naším panem farářem o. Pavlem Svobodou, jsme se do díla pustili. Na začátku stál souhlas paní ředitelky, návrh pana architekta Tomáše Langra na rekonstrukci a příslib pana Milivoje Husáka, že křížovou cestu zhotoví a hlavně mnoho modliteb, za které patří velký dík všem zúčastněným. Kromě křížové cesty byl zároveň vyhotoven i vitrážový kříž, který visí nad ambonem. Časem snad bude v naší kapli umístěna dřevořezba sochy Panny Marie. Malým, ale důležitým prvkem bude kropenka. Mohu s radostí konstatovat, že kapli navštěvují věřící i nevěřící, kteří se zde touží

pomodlit, nebo jen tak posedět a najít duševní rovnováhu, či se pokochat krásou Božího díla zhmotněného lidskýma rukama. Bohu díky za požehnání a pomoc. -km-

A tuto už jste četli?

Čtli jste zajímavou knížku? Nenechte si to pro sebe a zkuste se několika slovy podělit o dojmy, které na Vás zanechala! Využijte tuto rubriku a doporučte titul ostatním!
Máte-li zajímavý tip, ozvěte se do redakce!

Christine Harder Tangvald: KNIHA MODLITEB PRO DĚTI

• rok vydání 1995, ilustrace: Frances a Richard Hookovi.

Už dřív se mi dostala do rukou tato kniha určená pro malé i menší děti. Hledala jsem na internetu, zda se dá ještě koupit, ale bezvýsledně. Každá stránka v knížce spojuje něžnou ilustraci se svěží jednoduchou dětskou modlitbou, veršem z Písma a vybidnu-tím ke zvláštní aktivitě nebo k diskusi, které mohou rodiče s dítětem využít.

Ukázka z knihy:

Dětská modlitba – „Já tě mám rád a ty máš rád mně! Je to tak, Ježíši? Jsem rád, že máš rád malé děti“.

Zvláštní aktivita – rodiče, připomeňte svým dětem, že děti jsou pro Ježíše právě tak důležité, jako dospělí.

A takto by se dala sestavit vlastní kniha ... co rodina, to originál ...

Pokud si takovou svoji knihu vyrobíte, věřím, že si ji oblíbíte a společně vás všechny přivede blíž k Ježíši ...

-jm-

Nácvik na Živý betlém 2017

Hledáme děti ve věku 6 až 10 let, které by se 25. prosince rády zapojily do scénky u Živého betléma. Nácviky budou probíhat od listopadu vždy v pátek v 17 hodin v Arše. Přihlaste se prosím co nejdříve u našich kněží nebo Markovi Borskému (731 907 688, marabora@centrum.cz).

Z našeho farního úřadu

Z vody a z Ducha svatého se narodili: Svátost manželství si udělili:

25. 6. Ester Marta Vašíčková

2. 7. Miroslav Kolář

30. 7. Antonín Vymazal

6. 8. Anna Potěšilová

3. 9. Kateřina Schafferová

17. 9. Kristýna Koláčková

24. 9. Kryštof Josef Čamlík

24. 9. Eliška Drimlová

24. 9. Anna Pokorná

24. 9. Alice Sklenáková

1. 10. Adam Kaucký

15. 10. Jiří Jan Audy

22. 7. Marek Skoumal a Barbora Holánková

2. 9. Petr Soukup a Nicol Vrzalová

30. 9. Jan Štrof a Lenka Ševčíková

Do náruče našeho Otce se vrátili:

23. 6. Marie Hylová

21. 7. Richard Venyš

28. 8. Olga Lazarová

10. 10. Ludmila Jandeková

-em-

Téma příštího čísla: O babičkách a dědečích
• Předběžná uzávěrka příštího čísla: 5. 12. 2017 •

SETKÁNÍ – občasník farnosti u sv. Janů; pro vnitřní potřebu; ZDARMA. Vydává římskokatolický farní úřad Brno-Bystřec. Příspěvky, náměty a připomínky předávejte osobně na faře nebo pište na farabystrc@volny.cz. Spolupracovali: E. Máchová, K. Malinková, J. Mrkvová. Vedoucí redakčního týmu: P. Šoba. Ilustrace: L. Jersáková, jazyková korektura: L. Moravcová. • Uzávěrka tohoto čísla: 17. 10. 2017, vyšlo: 29. 10. 2017. Příští číslo vyjde v prosinci 2017.

www.faby.cz